

Det er herefter Ministeriet klart, at det ikke vil kunne forsvares længere at udsthyde Spørgsmaalet om Opførelsen af et nyt Skolehjem for aandsvage, men saa opstaa endvidere Spørgsmaalet om, hvor dette Skolehjem skal opføres, hvilket Spørgsmaal faar en ikke ringe Betydning derved, at de Kellerske Anstalters Bestaaen som privat Anstalt eller som Institution er betinget af, at det nye Skolehjem bliver opført i Nærheden af de andre Kellerske Anstalter, Karensminde og Lillemosegaard, altsaa i umiddelbar Nærhed af Hovedstaden. Ministeriet er vedblivende af den Anskuelse, som allerede udtalt i dets Skrivelse til Kommissionens Formand af 15de September 1888, at det maa anses for lidet hensigtsbærende, at samtlige Aandsvageanstalter have faaet deres Plads her i Staden eller dens nærmeste Omegn i Stedet for mer eller mindre at spredes paa forskellige Steder i Landet, hvor der kunde opnaas langt bedre hygiejniske Forhold, og hvor det kunde undgaaes, at Anstalterne og disses Beboere generede eller generedes af Omgivelserne, og hvor endelig Betingelserne for at skaffe de aandsvage et passende Arbejdsfelt lettere kunde bringes til Stede, f. Eks. Mark- og Havearbejde. Hertil kan formentlig endnu føjes Hensynet til, at de dyrere Livsvilkkaar i Københavns umiddelbare Nærhed vil forhøje Omkostningerne ved Anstaltens Drift ikke ubetydelig. Samtlige Kommissionens Medlemmer synes ogsaa at erkende det for principrigtigt, at den nye Anstalt for aandsvage anlægges i Sjælland, idet saa vel Flertallet som Mindretallet foreslaar Opførelsen af en Anstalt der, og naar Flertallet har foreslaaet, at der foruden denne Anstalt endvidere skal af Statskassen ydes Laan til de Kellerske Anstalter til Opførelse af et Skolehjem i umiddelbar Nærhed af København, saa skyldes dette formentlig alene Hensynet til de Kellerske Anstalters fortsatte Bestaaen som Institution. Ministeriet kan imidlertid ikke tillægge dette Hensyn en saadan Bægt, at man af den Grund skulde fravige det i og for sig rigtigste, at lægge Anstalten udenfor København. Det udtales i selve Kommissionens betænkningen, at de Forhold, hvorunder de Kellerske Anstalter for Tiden arbejde, i Længden ere uholdbare, og at en enkelt Mand ikke kan eller vedblivende bør staa som privat Indehaver af saa stor en Anstaltvirksomhed som den Kellerske, og at Indehaveren af disse Anstalter ikke blot var villig til, men i høj Grad stræbte efter, at disse bleve Statsanstalter. De Vanskeligheder, som navnlig trykke disse Anstalter, er Mangel paa fornøden Driftskapital, og det udtales,

at de Opgaver, som efter Betænkningen nødvendig maa gennemføres ved disse, stille Krav til saa betydelige Pengemidler, at Anstalterne ingenlunde ville kunne tænke paa selv at tilvejebringe dem, og den med Anstalternes Karakter som Privatanstalter forbundne Usikkerhed og Mangel paa Fasthed ved Afhængigheden af den enkelte Persons Liv og Død, illustreres derved, at Gjerinden af Anstalterne, Fru Kellers Død vil skabe den Situation, at Anstalterne maa overgaa i Arv og Eje til samtlige hendes Børn, idet ingen enkelt af disse er villig til at overtage dem alene. Vel paataentes det, for at hode paa denne Usikkerhed, at forandre Anstalternes Stilling fra en privat Anstalt til en selvstændig Institution, men det indses ikke, hvorledes her igennem Manglen paa tilstrækkelig Driftskapital og de fornødne betydelige Pengemidler skal kunne afhjælpes, da Anstalterne ingen selvstændig Formue eje, og da disse ved Overgangen til en selvstændig Institution miste den Udgang til at erhverve fornøden Driftskapital, som Gjerens Vederhæftighed og Soliditet hidtil har afgivet.

Da de Kellerske Anstalter allerede nu rumme et saa stort Antal aandsvage, at det ikke vil kunne lade sig gøre ved Anstalternes eventuelle Nedlæggelse at hjemsende samtlige de aandsvage, tør det anses for givet, at Staten om kortere eller længere Tid alligevel vil komme til at overtage disse Anstalter, og Ministeriet maa derfor anse det for rettest, saa snart se kan, at overtage dem, da Gjerinden selv ønsker dette, og det kan se med en forholdsvis ringe Udgift for Statskassen, og det kan navnlig ikke finde det forsvareligt, at man — for at fortsætte Driften af en Privatanstalt, som Gjerinden ønsker overdraget til Staten, og som erkendes allerede nu at være vokset op til en Anstalt af en saadan Betydning, at det maa anses rigtigt, at Staten overtager Driften af samme — bringer det Offer at bevilge Midler til Opførelse af en Anstalt paa et mindre heldigt beliggende Sted, hvoraf Følgen formentlig vil blive, at Statskassen, naar den ad Aare kommer til at overtage de Kellerske Anstalter, vil faa en Bygning beliggende paa et uheldigt Sted for den samme Udgift, for hvilken den nu kan faa opført en Anstalt paa det Sted, som samtlige Kommissionens Medlemmer have udpeget som det heldigste for en ny Statsanstalt.

Idet Ministeriet saaledes er kommet til det Resultat, at der maa opføres en ny Statsanstalt til Skolehjem for aandsvage, og at dette Skolehjem maa lægges ved Besle,